

INTERNETOVÝ ČASOPIS KELTOVINY

60. číslo

27. listopadu 2023

Hezký den,
už máte nakoupené dárky? Ne? Tak využijte náš poukaz na **ZÁŽITKOVÝ KURZ PRÁSKÁNÍ BIČEM**. Objednáte, my připravíme jmenovitě poukaz pro obdarovávaného a platíte až při zrealizování kurzu. Kde? Kdekoli se domluvíme, přijedeme kamkoliv.

Zároveň nabízíme i na historické slavnosti, jarmarky a další kulturní akce naši **MINI-ŠKOLIČKU PRÁSKÁNÍ BIČEM** a také **VYPRÁSKANÉ MUZEUM**. Pro další informace navštivte internetové stránky nebo napište na náš email keltoviny@seznam.cz.

Tak máme za sebou reklamní okénko našich aktivit a můžeme pokračovat dál...

Ještě chvíli zůstaneme u činnosti spolku Keltoviny a dovolíme si Vám představit nového čestného člena, tím se stal **Jaroslav „RIKI“ Kráčmera**.

Člověk, který nám pomáhá hledat nové informace a my s ním konzultujeme řadu věcí ohledně historie práskání bičem. Také nám pomáhá rozšiřovat Vypráskané muzeum. A není to leckdo. Je to člověk, co před více jak třiceti roky s dalšími kamarády začal pořádat různá setkání, soutěže a kurzy, kde vyučoval nejen práskání bičem, ale i lasování, a další aktivity... Za to mu patří velký dík...

Redaktoři to již vědí, ale Vám, čtenářům, to ještě dlužíme. Od příštího roku nebude vycházet 5 čísel časopisu Keltoviny, ale pouze 3. Asi se ptáte proč.

Jedná se o to, že v průběhu letní sezóny máme řadu venkovních aktivit s naší, již zmiňovanou, Miniškoličkou a jsme celé víkendy mimo. Do toho pracujeme a hledáme informace k historii práskání bičem a píšeme články do různých tiskovin.

A nezastíráme, že časopis je jen doplňkovou činností, proto jsme se rozhodli k jeho drobnému omezení. I tak doufáme, že nám zůstanete věrní.

Martin Štulla

Obsah čísla 60.:

2	OBSAH, slovo úvodem
3	BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ
<i>15. díl – Tradice v zahraničí 3</i>
6	ČTENÁŘSKÝ DENÍK
<i>Čarodějky Malostranské 2.díl</i>
8	SVĚT PŘÍRODY
<i>Zajímavosti o křečcích</i>
9	ZVÍŘE V NOUZI
<i>Krmení vodních ptáků</i>
10	Z BOBŘÍHO DENÍKU
<i>Česká Kanada – Dáblova prdel 1</i>
11	HISTORIE
<i>The Walt Disney Studio 100 let</i>
13	ČTENÍ PRO VŠECHNY
<i>Legenda o hradu Hasištejn</i>
15	BÁSNIČKY PRO VŠECHNY...
<i>Hvězdný snář</i>
16	TRAMPSKÝ SLOVNÍK
<i>U - Z</i>
17	JEŇOULE A LAĎOULE
<i>Vánoce</i>
20	TŘINÁCT BOBŘÍKŮ
<i>11, 12 a 13 bobřík</i>
21	SPEKTRUM
<i>Jmelí</i>
22	Z BOBŘÍHO DENÍKU
<i>Ulomsihňatar VII.</i>
24	POVÍDKA JEDNA ZA DRUHOU
<i>Slepý malíř</i>
25	KELTOVINY
<i>Co nabízíme</i>
26	CO, KDY, KDE, JAK...
27	KOMIKS ZOMBÍK
<i>39-41</i>
28	TIRÁŽ
<i>aneb kdo nám píše...</i>

Biče, všude kam se podíváš

15. díl – Tradice v zahraničí 3

Článek připravil Martin Štulla

informace sesbírány pro projekt o historii práskání bičem

SALVÁDOR

Do města Santa Ana ve Střední Americe na Velikonoce (Velikonoční pondělí?) každoročně přijíždí davy lidí z okolních regionů i z jiných států, aby se očistily od hříchu. Nechají se při tradičním obřadu bičovat d'ábly.

Ďábelští herci nazývaní **Talcigüines** běhají po ulici mezi lidmi a bičují je. Tradiční obřad zdůrazňuje boj dobra se zlem. Na každoroční událost přijíždí lidé z regionu i jiných zemí, aby dostali pokání za hříchy spáchané v průběhu roku.

MEXIKO

Diablos de Teloloapan - jedinečná tradice v městě Teloloapan, oblasti Guerrero v Mexiku, která se skládá ze soutěže, ve které účastníci nosí dřevěné masky dosahující výšky až jednoho metru, zatímco v rytmu hudby tančí a odhalují svou milost, fyzické dovednosti a schopnosti při manipulaci s bičem (chirrión), aby ukázali, že jsou nejlepším „d'áblem“. Navzdory svému jménu d'áblové z Teloloapanu nepředstavují d'ábla nebo zlo, ale vzpurného ducha skupiny obyvatel Teloloapanu, kteří se zúčastnili vzpoury v poslední fázi boje za nezávislost Mexika. Toto místní povstání přetrvalo v kolektivní paměti obyvatel a je součástí jejich vlastenecké imaginace.

Ďáblové z Teloloapanu se vyzbrojili maskou, koženými šaty a biči. V noci, ve které se náhle objevili a rozprostřeli se po městě, zapálili pochodně, vydávali zvuky, které napodobovaly funění zvířat a práskali svými biči. Jejich nečekaný vpád překvapil a vyděsil nepřátelské strážce, které padly pod „kulkami“ Ďáblů z Teloloapanu. Tímto způsobem se povstalcům podařilo prolomit obklíčení, aby osvobodili domorodé obyvatelstvo. K tomuto prvnímu vítězství došlo 18. září 1818; proto je každý rok tento hrdinský čin připomínán v Teloloapanu, Guerrero, s tradiční soutěží d'áblů z Teloloapan, ve které mladí lidé nosí komplikované masky, jejichž význam, výroba a dekorace byly v průběhu času změněny.

Chicotazos chtějí vyděsit d'ábla v Huauchinango (nacházející se na dalekém severu státu Puebla ve středním Mexiku) v době místního karnevalu na začátku února. Carnaval (karneval) v Huauchinango má svůj původ již od roku 1754, kdy do těchto zemí přijíždí první kněz, který zahajuje evangelizaci a o dva roky později slavnost. Až do roku 1966 nebyly žádné specifické kostýmy, hudbou byly pouze housle a kytara. Bylo to v roce 1967, kdy vylepšili akci a sjednotili tance, čímž zahájili novou etapu karnevalu Huauchinango, který se koná 4 dny před Popeleční středou. Dnes je oslava doprovázena dechovými nástroji nebo přímo celou kapelou.

TRINIDAD A TOBAGO

Carnival (karneval) v Trinidadu a Tobagu je každoroční událost, která se koná v pondělí a úterý před Popeleční středou. Tato událost je známá pestrými kostýmy účastníků a bujarými oslavami. Festival je tradičně spojován s karibskou hudbou a důležitou součástí festivalu jsou také kostýmy, zápasy s hůlkami a soutěže v limbu. Mnoho lidí rádo hraje na ulicích tradiční postavy (mas) z minulosti, které pomáhají zachovat různé společenské zvyky vyvíjející se kultury, která poskytuje životně důležité a zásadní spojení s bohatým dědictvím země.

Jedinou z folklórních postav, která používá bič, je Jab Jab. Ta se na karnevalu obvykle objevuje v pruhovaném kostýmu s kalhotami po kolena a topu zdobeném zrcátky a rolničkami, které mají odvrátit pozornost jeho protivníka. Nosí plátěné boty a v masce rohatého čerta skrývají obličej, aby protivníci neviděli, s kým bojují. Bič, který používá, je vyroben z vláken utlučeného, svlečeného a spleteného listu agáve.

BRAZÍLIE

Triunfo je malebné město ležící v srdci brazilské země Sertão. Kromě osvěžujícího klimatu je Triunfo známé svými „Caretas“ – karnevalovou tradicí, která se udržuje naživu již více než sto let. Každý rok se během karnevalu desítky obyvatel města vybaví ručně vyrobenými maskami a biči (relho), aby mohli anonymně vyjít do ulic. Při cestě na hlavní náměstí karnevalu praskají bičem s obratným mistrovstvím.

Existuje několik různých příběhů o tom, jak tato tradice vznikla. Jeden z nich vypráví, že na počátku 20. století (v roce 1917) byl jistý Mateus kvůli svému pití vyhozen z exkluzivní společnosti. Už mu nebylo dovoleno účastnit se reisado (náboženského tance na oslavu narození Jezulátka), protože to směli pouze lidé ve společnosti.

Rozhodl se, že přesto vyrazí do ulic maskovaný maskou a vybavený bičem a rolničkami, aby nadělal co největší hluk. O několik týdnů později, během karnevalu, se někteří občané města rozhodli převléci se za „Mateuse“ a tak začala tradice trvající dodnes. Dnes se masky jmenují Grimasy a jejich „smutný“ výraz je právě odkazem na smutného Mateuse.

Odkazy na postavu Grimasy lze vidět na různých místech ve městě. Dokonce i na nejvyšším místě, Pico do Papagaio v téměř 1 300 metrech je i socha s maskou.

PERU

Tanec byl vždy součástí každé kultury, používá se k vyjádření emocí, oslavě a uctění některých událostí. V peruánské vesnici Mito se pouze jednou ročně koná starý **rituální tanec Huaconada**, aby se odlišil nejčestnější muž komunity a přivítal se Nový rok. První tři lednové dny přijímají ulice Mito v centrálních peruánských Andách nové návštěvníky, kteří touží sledovat toto jedinečné představení. Nejčestnější muž komunity se oblékne do tradičního kostýmu a vyřezávané dřevěné masky, která vyzařuje sílu.

Jejich taneční pohyby mohou být buď plánované a odlišné, nebo spontánní. „Huacones“ představují autoritu Mito. Vzhledem k tomu, že se akce koná v prvních dnech roku, každý může být zavolan huaconem. Pokud máte štěstí, měli byste říct „Šťastný nový rok, pane starosto“ a dostat několik ran bičem jako reakci. Všechny huacones nesou biče, takže i souboje s bičem se mohou občas mezi nimi stát.

Svátek pána Sněžné hvězdy (Señor de Qoyllur Rit'i) je tradice, která má předkolumbovský původ, dnes je svátek ponořen do křesťanských významů. Začalo to prý zázračným zjevením obrazu Krista ukřižovaného na konci osmnáctého století na skále a kolem tohoto místa byla postavena křesťanská svatyně, kterou všichni navštěvují. Nachází se v nadmořské výšce 4 750 m n. m. a aby se tam oddaní dostali, absolvují pouť dlouhou 8,5 km z komunity Mahuayani k místu svatyně.

Hlavní obřad se odehrává na úpatí zasněžené koruny Ausangate, rituál se skládá z pouti pastýřů, obchodníků a zvědavců, kteří se shromažďují ve svatyni Sinakara. Tato pouť je doprovázena tancem, pochodovými kapelami, ohňostrojem a symbolickým trhem alasitas, což je mini-aturní řemeslný jarmark. Ohromující živelná oslava je neuvěřitelnou šancí zažít exotickou andskou kulturu zblízka a na vlastní oči. Ukukové v kuklách a s biči symbolicky střeží pořádek a během svých vystoupení se vzájemně bičují do nohou.

Tento festival a svatyně Qoyllur Rit'i byly 10. srpna 2004 prohlášeny za kulturní dědictví národa.

INDIE

Bonalu je nejoblíbenější festival v Hajdarábádu. Bonalu je odvozeno od slova Bonam, což znamená jídlo, které je obětováno bohyni Mahakali. „Potharaju“ je považován za bratra hinduistické bohyně Mahakali a přebírá roli ochrany žen nesoucích bonam. Potharaju je centrem přitažlivosti a dodává tolik potřebnou barvu a chuť festivalu Bonalu. Potharaju je vždy břichatý, robustní a impozantní muž. Barevně natřený a vyzbrojený bičem, znázorňující divoké chování, pomazaný kurkumou na těle a rumělkou na čele, je postavou, kterou nikdo nemůže minout. Je čest od něj dostat bičem. Muži tančí, točí se a plácají se těžkými biči z tkaného kokosu nebo kůže. Kolem pasu mají uvázané neem listy.

Děti jsou do této profese vrženy ve velmi raném věku, aby mohly vyrůst a být schopny nést prásknutí biče na zádech. Mladí chlapci mohou začít již ve věku šesti let s lehčími biči, dokud nedosáhnou puberty, pak přechází na biče těžší.

ČARODĚJKY MALOSTRANSKÉ – díl 2.

Článek napsala a připravila Katka Hrabáková

Zdravím Vás milí čtenáři,

Jelikož už proběhly dušičky a u někoho Halloween, tak vám dnes posílám druhý díl Čarodějek Malostranských od české paní spisovatelky Petry Kubaškové s názvem Tajemství stříbrné čarodějky. Kniha se skvěle hodí do tohoto podzimního počasí, protože v ní narazíte právě nejen na čarodějky, ale i na spoustu dalších fantasy bytostí a strašidel. Já jsem se osobně od knihy nemohla odtrhnout, dokud jsem nezjistila, jak to všechno dopadne a již se těším na třetí a závěrečný díl této úžasné trilogie, ještě musím podotknout, že tato trilogie je opravdu nádherně ilustrovaná, a to včetně nádherných obálek samotných knih. A jinak se nám blíží vánoční svátky, takže já vám tímto všem přeji krásné Vánoce, bohatého Ježíška a do nového roku vám všem přeji jen to nejlepší, a hlavně to zdraví. A teď už pojďme k samotné knize:

V pražských uličkách se začíná povídat stará legenda o příchodu Stříbrné čarodějky, která vládne nevidanou mocí. A být čarodějkou v Praze není jen tak! Ginevra, mladá čarodějka z Malé Strany, o tom ví své. Jen co odkryla jedno velké rodinné tajemství, spadne rovnou do další šlamastyky, když se při učení nového kouzla něco pořádně zvrtně. Po provedení kouzla se na obloze přes měsíc objeví černý mrak ve tvaru černého psa. Po tomto problému nastává další, Valpurga, nejvyšší čarodějnice svolává sněm, na kterém hodlá soudit rod malostranských čarodějek, protože si všechny čarodějky z Prahy myslí, že toho psa na obloze vyčarovala Ginevra a chtějí malostranský rod jednou provždy vyhnat z Prahy. Ginevra jde znovu za svou babičkou Ginevrou VI. do Podsvětí, protože ona je jediná, kdo jí může pomoci. Babička jí řekne, co všechno musí udělat a co musí splnit za úkol. Dá jí na cestu ochranné věci i pro její kamarády a na cestu jí dá ještě plánek a několik dobrých rad, co a jak má udělat, a ještě jim poskytne pomoc v podobě čerta Lorenza, který jim vlastně dělal taxi. Ginevra má 2 týdny na to, aby všechno tohle splnila a teď musí dokázat, že sem i se svou rodinou patří. Vydá se proto i se svými třemi přáteli Markétou, Barbie a Teem v doprovodu své maminky Eleonory na dobrodružné putování časem do Kutné hory hledat dávno ztracený artefakt.

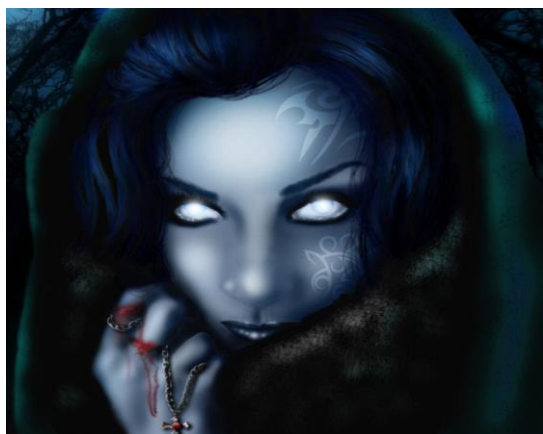
Nejdříve se Ginevra vypraví do muzea loutek, kde se od nich dozví, že má najít na orloji figurínu písaře, který jí má říct, kde se nachází pout' s časohybkami. Z Prahy se dostanou na hrad Roštejn a z něho se dostanou ještě za pomoci jednoho starého čerta Camprouse

tajnou chodbou do Batelova, kde už nacházejí pout', kde potkávají starou a milou čarodějkou Esmeraldu, která je kamarádka Ginevry VI. Ta je zavede k trojčatům, která jsou časohybky a ty je za pomoci pohybu času vrací do roku 1992 do Kutné hory. Samotnou Ginevru pak cesta zavede až hluboko pod zem, k bytostem tak starým, že z nich zbyla jen pověst. Těmi bytostmi jsou Stříbrní gnómové, které střeží stříbro, protože bez něho nemůžou žít. Ale pod zemí žije ještě s nimi někdo, a to ještě Chronos, pro kterého čas neplatí a který hlídá poklady. Od něj má Ginevra donést artefakt stříbrné ještěrky a má ho dát babičce.

Ginevra se kouzlem dostane hluboko do stříbrných dolů, kde potká gnómy, kterým předá znamení od babičky, aby věděli, že jí můžou důvěřovat a gnómové Ginevru zavedou do sluje k ještěrovi Chronosovi, od kterého získá artefakt, ale potká zde i její babičku a Valpurgu v době před třiceti lety a dozví se skutečnost, co se tehdy vlastně stalo, proč babička porušila Kodex a na čem se domluvila s Valpurgou. Vyslechla tajně jejich rozhovor, kdy ony jí díky posunu času vidět nemohly, ale ona je ano. Artefakt ještěrky má obrovskou moc poroučet všem plazům a také přivolat medúzu jejíž domovní znamení je též na Staré Praze a ta má moc všechno nechat zkamenět, tudíž majitel náramku má moc nade všemi čarodějkami. Pokud Valpurga nechá žít Ginevru s milovaným člověkem, tak zničí tento artefakt a nebude Valpurgu ani nikoho jiného ohrožovat. Valpurga jí to dovolila a Ginevra náramek na oko zničila.

Ginevra se vrací na povrch i s artefaktem za svými přáteli a všichni se společně opět s pomocí čertů dostávají zpět do Prahy. A malostranské čarodějky čeká nemilá věc, a to jejich soud, kdy je bude soudit luna. Sněm začne, ale vyvine se hned od začátku špatným směrem. Ze strany novoměstských čarodějek dojde ke vzpouře proti Valpurze a malostranským čarodějkám. Matylida Novoměstská s pomocí zlých čarodějek z Kutné hory chce Valpurgu svrhnout a na ruce má artefakt ještěrky, který se snaží použít a snaží se jím přivolat Medúzu, ale nějak se nic neděje. Ginevra si samozřejmě nejdřív myslí, že je babička všechny zradila. Ale v tom se objeví Ginevra VI., která sněmu ukáže teprve pravý náramek a Ginevra se dozví, že babička nechala v pekle čerty udělat jeho duplikát, protože za ní Matylida a Ursula přišly s tím, že chtějí svrhnout Valpurgu a chtěly pomoci, a tak je babička tímto napálila a všechny tím zachránila. Babička předává Ginevře pravý náramek a z ní se stává ta kouzelná Stříbrná legendární čarodějka a v její auře se objevuje nová barva a to žlutá. Ginevra Medúzu opravdu přivolá a ukáže čarodějkám její moc a pak jí zas pošle pryč. Poté přilétají Sylfy, které zmrazí Matylidu a kutnohorské čarodějky a odnášejí je někam pryč, kde budou potrestány. Ginevra VI. nakonec artefakt ještěrky doopravdy zničí. Valpurga pak navštíví ještě naposledy Ginevru mladší a poděkuje jí za to, že je všechny zachránila a nabídla jí, že si může cokoliv přát a že jí to splní, ale Ginevra má pouze jedno přání a to, aby se smutné staré loutky z muzea dostaly do Batelova k loutkáři, který je bude mít rád a kde budou v divadylku zase dělat radost lidem.

A druhé přání měla pro její přátele, že chtěli slyšet a vidět magické tvory a postavy jako ona a Ginevra jí to vše splní za odměnu, protože Ginevra si nepřála nic pro sebe, ale myslela na druhé a na lidi, které má ráda.

Zajímavosti o křečcích

Článek připravila Jana Šašková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Křečci jsou velmi často chovanými hlodavci. Vděčí za to nejen své roztomilosti, ale také milé povaze, hravosti a jednoduchým chovem.

Jejich název vychází z německého slova, které znamená hromadit se. To vypovídá o potřebě žít ve skupinkách. Jedinou výjimkou jsou ovšem křečci zlatí, kteří žijí raději odděleně a někdy mohou být na ostatní až agresivní.

Křečci jsou velmi živá zvířátka a dokáží běhat opravdu rychle. Díky tvarování jejich zadních nohou jsou dokonce schopní běhat také pozadu. Orientují se převážně podle čichu, jelikož mají velmi špatný zrak. Kromě toho, že jsou barvoslepi, jsou navíc také poměrně krátkozrací a vidí jen několik centimetrů před sebe. Není to pro ně ovšem velký problém, jelikož jsou to hlavně noční tvorové. Když křečky chováme, neměli bychom je proto budit příliš brzy a raději si s nimi hrát až později odpoledne, nebo k večeru.

Nejzajímavější částí těla křečků jsou bezesporu jejich lícní vaky. Jsou to v podstatě jakési vytahané tváře, do kterých si schovávají jídlo na později. Vedou jim od pusy až k pasu a dokáží si tam nacpat podobný obsah jídla, jako má celé jejich tělo. Lícní vaky používají nejen k uchování a přenášení potravy, ale také na plavání. Když jsou ve vodě, napustí si je vzduchem a jsou tak nadnášeni.

Další zajímavostí jsou jejich zuby. Jsou takzvaně hypselodontní, což znamená, že jim celý život dorůstají. Potřebují proto tvrdou potravu, větvičky a podobně, aby si je brousili. Pokud by to nedělali, chrup by jim mohl přerůst, a nakonec úplně zaspát ústní otvor a znemožnit přijímání potravy.

Původně křečci pocházejí ze Sýrie, ale v dnešní době jsou rozšíření téměř po celém světě. Na Havaji je ale jejich chov zakázaný, jelikož kdyby se dostali do volné přírody, brzy by se přemnožili.

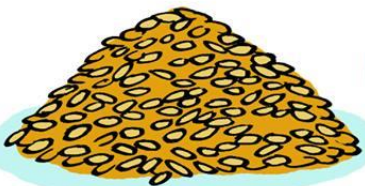
Krmení vodních ptáků

CO MŮŽEME VODNÍM PTÁKŮM NASYPAT?

HRÁCH, KUKUŘIČI, CIZRNU, VŠE ROZMRAZENÉ, NEMUSÍ BÝT VAŘENÉ

PŠENICI, ŽITO, OVES A DALŠÍ OBILOVINY

SLUPKY A ODŘEZKY ZELENINY

VAŘENÉ BRAMBORY, NA KOLISKY NAKRÁJENÝ LISTOVÝ SALÁT A DALŠÍ LISTOVOU ZELENINU

A NEBO JIM MŮŽEME KÓUPIT SPECIÁLNÍ GRANULE URČENÉ PŘÍMO PRO NĚ.

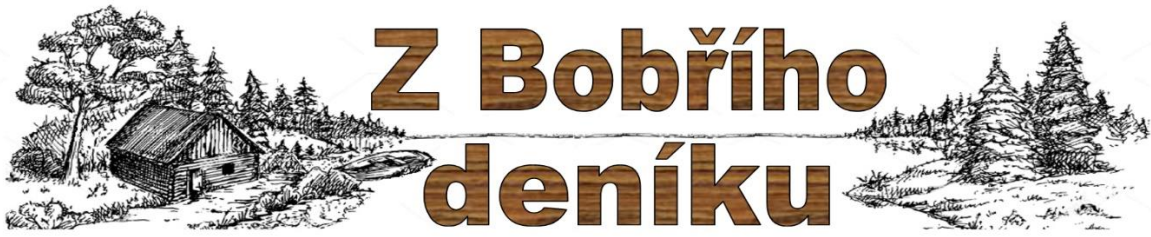

JAK JE TO S PEČIVEM? TO PTÁKY SICE ZASYTÍ, ALE NEOBSAHUJE ŽÁDNÉ UŽITEČNÉ MINERÁLY, VITAMÍNY ANI DALŠÍ POTŘEBNÉ LÁTKY. PROTO JIM HO DÁVÁME JEN TROŠKU JAKO DOPLNĚK K OSTATNÍ POTRAVĚ. NESMÍ VŠAK BÝT TVRDÉ, SOLENÉ ANI KOŘENĚNÉ A URČITĚ NE PLESNIVÉ.

PTÁCI NEJSOU POPELNICE! PROTO JIM V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ NEDÁVÁME ZBYTKY NAŠICH LAHŮDEK A JÍDEL, NIC KOŘENĚNÉHO, NATOŽ ZKAŽENÉHO NEBO PLESNIVÉHO. TAKÉ JIM TOHO NESYPEME DO VODY KDOVÍJAKÉ HROMADY. TÍM BYCHOM VODU JENOM ZNEČISTILI A PODPŮRILI BYCHOM TAK VÝVOJ ŠKODLIVÝCH MIKROORGANISMŮ.

Z Bobřího deníku

Česká Kanada - Ďáblova prdel I.

Článek připravil Vojtěch „Bobr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora

Radara jsem viděl naposledy v září u Vladky na zahradě. Konečně vyrážíme tam, kam si Radar přál. Je pravda, že jsem chtěl jet původně zimní čundr, ale - 17 °C mi to Cíba a článěk v časopisu rozmluvili. Přeci jen nemáme tak dobré vybavení. Takže z čundru zbyla jen neděle. I tak jsem se strachoval, jak zaparkujeme pod rozhlednou? No ale pěkně od začátku.

Jel jsem nejdříve nabrat něco benzínu k Jihotransu a u Radara na Srubci jsem byl před 9. Je krásné počasí. Hned nahoře jsem vyfotil krásně viditelný statek, který obsahoval i stavení tvrze. Míříme na Třeboň a JH. Po cestě se zastavujeme na fotku ve Stráži nad Nežárkou a v Lásenici. Cesta je v poho. Máme si toho hodně co povídat, když jsme se tak dlouho neviděli. Za Kunžakem už koukáme, kde je to parkoviště pod rozhlednou. Zastavujeme ve Valtýnově. Dle mapy jsem se domníval, že půjde dojít odtud na Ďáblovu prdel (cíl naší cesty). Jenže značka vede až od parkoviště? Udělali jsme foto rampouchů a riskneme to. Vyplatilo se. Parkují tu jen 2 auta. Stojím raději tak, abych zase vyjel ven. K Radarovi do baťůžku dáme sváči (od Laskonky), beru mapu a stoupáme k rozhledně. Vše je krásně zasněženo. Je co fotit. Pod rozhlednou to je, jak v Mrazíkovi už jen čekám, až vyběhne Děd Mrazík se svou berlou mrazilkou a začne si zpívat „vyrostla štíhlá jedlička, tam mezi modříny, byla bíla celička, jen spi jedličko, jen spi“.

Konečně je vidět už i rozhledna U Jakuba. Kůrovec surovec, tady pěkně řádil. Radar mi ukazuje chodbu pro děti, jako prolézačku. Dojdeme k totemu (Bobr tu není) a dřevěnému tee pee. Radar mi dělá foto. Pak jdeme dál. Cesta klesá ke kaskádě rybníků. Už je tu docela dost lidí. Měl jsem obavu, že se budeme brodit sněhem a měl proto náhradní oblečení, ale byly to zbytečné strachy, šlo se výborně. Konečně stoupáme do kopce. Radar vytahuje sušenky na posilněnou. Závěrečný kopec stojí zato. Značka se najednou ztrácí na louce, ale Radar ví kudy. Už tady byl. „To je jako prdel Mamuchy“!!!!. Byli tu 3 cyklisti, kteří nám udělali společnou fotku s nealko pivem. Dáme sváču. Mezitím to sem proudí jako o Vánočních svátcích. Každý se fotí. Využili jsme chvíli samoty a děláme si srandovní fotky, jako např. prst v prdeli, hlava atd. Na stole je pověst o vzniku prdele. Na cedulích jsou pak i další útvary, jako křeslo, d'áblův chleba, aj.

Vracíme se zpět. U rybníků fotím Radara a u rozhledny zvoničku, anděla. Je tu plno lidí. Radar vyhazuje bordel. Se jdeme k autu a vyhazují ještě zbytek bordelu do koše. Radar chtěl, aby ho ségra ostříhala. Psal jí, že vyrážíme. V Třeboni kupuje Radar bombóny pro děti a já dojíždám sváču. Přes Lomnici dorazíme do Ponědraží. Je to kousek od hradu Klec. Statek paráda. Mají i koně. Zatím co ségra Radara stříhala, hrál jsem si s holkama.

Tak konečně vyrážíme k domovu. Radara vyhodím na Srubci a dojedu domů. Mám zase co vyprávět. Ještě k tomu postahuji fotky.

The Walt Disney Studio – 100 let

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z idnes.cz, disney.com a aktualne.cz

Ve skromných podmínkách na předměstí metropole filmu Los Angeles se před 100 lety zrodilo studio, které dnes patří k největší hráčům světa showbyznysu. Walt Disney si v létě 1923 spolu s bratrem Royem najal místnosti v obyčejné jednopatrové kancelářské budově a v říjnu 1923 si sourozenci oficiálně zaregistrovali společnost The Disney Bros. Cartoon Studio. Z domu na Kingswell Avenue nedlouho poté odešli do kin první úspěšné filmy.

Disneyho záměr prorazit v „Mekce filmařů“ nebyl jeho prvním podnikatelským pokusem. S animovanými filmy to už od začátku 20. let zkoušel v Kansas City. S pozdějším dlouholetým spolupracovníkem Ubem Iwerksem nejprve kreslili inzeráty do novin nebo časopisů a časem si troufli i na animované pohádky. Společnost Laugh-O-Gram Films ale nepřežila ani rok a Disney za poslední peníze raději odcestoval ke strýčkovi do Kalifornie. V kapse už měl v připravený film, který zahájil jeho cestu ke slávě.

Nápad na kombinaci animace a živé holčičky, představující Alenku v říši divů, zaujala distributorku animovaných filmů Margaret Winklerovou, která začínala u bratří Warnerových. Díky ní se Disenymu podařilo dostat filmy, které zprvu vznikaly v garáži u strýce Roberta a tety Charlotty, na plátna kin. Z dodnes zachovalého domu a památné garáže se Walt a Roy Disenyovi brzy přestěhovali o pár desítek metrů dál do prvního vlastního studia.

Jak úspěšná filmová společnost rostla, potřebovala víc prostoru. Už v novém větším studiu se v tak roce 1927 narodil první Disneyho zvířecí hrdina, Oswald the Lucky Rabbit (Šťastný králík Oswald). S ním měl Disney velké plány, už po roce ale musel začít znovu. Winklerová a její manžel Charles Mintz, který postupně převzal vedení firmy, se ukázali být nejen úspěšnými producenty, ale také tvrdými obchodníky. Práva na Oswalda totiž držela Mintzova společnost spolu se studiem Universal.

A před začátkem druhé sezóny Disneyho kvůli sporům o výši nákladů odstavili na vedlejší kolej. Odlákali mu dokonce většinu animátorů, svému šéfovi a příteli zůstal věrný jen Ub Iwerks. Tehdy se Walt Disney zařekl, že už nikdy nebude pracovat pro nikoho jiného než sám pro sebe. Ze všeho nejdřív ale musel přijít s novým nápadem: postavičkou, která by dokázala nahradit ztraceného králíka. Od začátku jim přítom s Iwerksem bylo jasné, že neopustí říši zvířat.

Zkoušeli krávu, koně nebo žábu, ale nic z toho nebylo. Říká se, že na správnou cestu navedly Disneyho jeho začátky v Kansas City. Tehdy totiž jednu dobu i přespával ve svém studiu, plném myší. Traduje se také, že na nápad použít myš přišel Disney během dlouhé cesty vlakem z New Yorku z neúspěšného jednání s Mintzem zpátky do Los Angeles. Hlodavec se měl původně jmenovat Mortimer, na popud Disneyho manželky ale dostal přeci jen libozvučnější jméno Mickey.

Pět let po založení tak stála firma nesoucí tehdy jméno The Walt Disney Studio opět na startu. Němý film Plane Crazy s myšákem toužícím po létání sice nenašel distributora, zvukový Parník Willie (v originále Steamboat Willie), uvedený do kin v listopadu 1928, byla ale trefa do černého. „Každý někdy upadne. Ale chodit se naučíte jen tak, že pokaždé zase vstanete,“ prohlásil později Disney, jehož Mickeyho úspěch vrátil zpátky do hry. A už z ní nikdy nevypladl.

V roce 1937 ukázal, že animovaný film dospěl, když uvedl do kin celovečerní Sněhurku a sedm trpaslíků. „Netočím filmy jen proto, abych vydělal peníze. Vydělávám peníze, abych mohl dělat víc filmů,“ říkal muž, který v roce 1955 rozšířil své impérium o zábavní park Disneyland. Po Disneyho smrti v roce 1966 se sice studio občas ocitlo v problémech, vždy je ale dokázalo překonat a dál růst. Dnes patří do mediálního gigantu Disney i televize ABC, sportovní kanál ESPN nebo filmová studio Pixar a Lucasfilm.

Firma také na konci roku 2019 „naskočila“ do trendu streamovacích platforem, jejichž průkopníkem je Netflix. Počet uživatelů její služby Disney+ je kolem 150 milionů (Netflix má přes 238 milionů, HBO Max přes 95 milionů). Streamování sice přitáhlo Disneymu nové platící zákazníky a studio také mohlo po svá křídla stáhnout největší hity jako jsou Star Wars nebo „marvelovky“, na druhou stranu ale stále zůstává v červených číslech, do nich se v letošním třetím čtvrtletí propadla i celá firma

Čtení pro všechny

Legenda o hradu Hasištejn

*Pověst vybrala Věra Melicharová
Informace čerpány ze stránek hradu Hasištejn*

Německý název hradu „Hassenstein“ – tj. skála nenávisti – vysvětluje pověst takto ...

V době, kdy konaly loupeživé vpády do Evropy lití Avaři, dolétla i do kadaňské župy zvěst, že krvežízniví kočovníci vnikli do podunajských zemí a hubí je ohněm i mečem.

Kadaňský župan, sídlící na hradě pod horami, obdržel od knížete rozkaz, aby sebral vojenský lid a připojil se k výpravě, kterou chystá křesťanstvo proti ukrutníkům. Župan vyslal po kraji heroldy, kteří oznámili obyvatelstvu výzvu knížete. Zanedlouho počaly se na hradě scházeti početné šiky pěšího vojska a sjel se tam i valný počet rytířů, železem přioděných. Před odchodem do boje uspořádal župan na rozloučenou bohatou, hlučnou hostinu. Jat starostí o milovanou dceru, kterou zanechával na hradě, rozhlížel se po hodovním sále, čí péči by ji měl svěřiti. Bydleliť v sousední říši mladí, zpupní rytíři, kteří si za čest kladli, podařilo-li se jim unést českým rytířům dcery.

Županův pohled spočinul na starostlivých, pobledlých tvářích hradního kaplana. Povolal ho k sobě, přikázal mu, aby bděl nad jeho dcerou a střežil její nevinnost. Kaplan slíbil, nemaje tušení, jak těžký úkol na sebe bere. Vesele zavlály prapory, zahlaholily polnice a vojsko se dalo na pochod k východu, kamž se valila z asijských stepí na Evropu zlá, krvavá zhouba. Plynuly týdny a měsíce a na hrad pod horami nedocházela nižádná zpráva, zdařila-li se výprava, či kryje-li snad její účastníky cizí, černá země. Dcera hradního pána, aby zapudila stesk a nudu, pouštěla do hradu mladé rytíře a trávila

s nimi dlouhý čas v žertech a hlučných radovánkách. Marné byly domluvy kaplanovy, marné výtky, že nedbá cti své ani svého otce, který bude velmi zarmoucen, až se z ciziny vrátí a uslyší nepěknou zprávu o chování své dcery. Uplynulo půl roku a rytíř se stále ještě nevracel. Pověžný marně obracel svůj zrak do dále, nespátří-li na cestě k horám zdvíhati se prach a blyštěti se kopí.

Tu dcera, domnívající se, že otec zahynul v boji, zasnoubila se s jedním z nápadníků, proslulým dobrodružným životem, a chystala se k svatbě.

V té době byl boj ukončen a vojsko táhlo do svých domovů. Vracelo se slavně, neboť potřebovalo Avary v krvavé bitvě a zbytek jejich hord zahnal z Evropy do asijských končin. Vojáci šli téměř bez oddechu, neboť každý již toužil po domově, aby mohl odložit zbroj a chopiti se své obvyklé práce.

Těšil se i rytíř zpod Krušných hor a své skalní sídlo a na shledání se svou milou dcerou, po níž se mu časem pozastesklo. Tím větší bylo jeho hoře, když cestou zvěděl o jejím životě a o tom, jak nečekajíc na otce, zasnoubila se s cizákem dobrodruhem. Jako bouře přihnal se na svůj hrad. Čelo měl jakoby rozříznuté hlubokou vráskou, z očí mu šlehalo hrozivé blesky hněvu.

„Kde je kaplan?“ zahřměl na sloužícího, který se krčil ve výklenku u vchodu do paláce.

„V kapli, vaše milosti. Chystá se sloužit mši na poděkování Bohu za váš šťastný návrat.“

Rytíř vrazil do kaple. Přistoupil ke kaplanovi, který smrtelně zbledl, a tasil meč.

„Takhle jsi mi opatroval dceru, již jsem tvé péči svěřil? Poruč svou duši Bohu, neboť ihned přijmeš odplatu!“ vzkřikl rytíř, šílený hněvem, a dříve, nežli kaplan našel slova omluvy, proklál ho mečem.

Přiběhla dcera, sepjala ruce, padla otci k nohám.

„Odpusť, otče, smiluj se! Chci býti opět tvou poslušnou dcerou a láskou k tobě všechno napravití...“

Zavolal hradního správce, ukázal zkrvaveným mečem na dceru: „Dáš ji ihned za živa na hradě zazdíti! Hlavou mi ručíš, že bude můj rozkaz vykonán bez odkladu.“

Pohřbili kaplana, zazdili rytířovu dceru. Avšak rytířovou hrudí stále ještě bouřil hněv a jeho srdce planulo nenávistí k celému světu.

„Sedlej mi koně!“ poručil jednoho dne sloužícímu.

Přivedli mu koně, osedlali. Usedl na něho v plné zbroji, máchl rukou k hloučku zděšeného lidu:

„Nemohu a nechci déle žít. Svůj majetek vám odkazuji, nakládejte si s ním podle libosti!“

Dořekl a rozjel se tryskem tím směrem, kde byly hradby nejnižší a skála nejstrmější.

Skok – a jezdec s koněm řítili se do hlubiny.

Třetí život byl tady zhuben nenávisť.

Sluhové se podělili o rytířův majetek a rozprchli se po světě, neboť je v hradě pojímala hrůza. Hrad zůstal opuštěn – a protože nenávisť zničila tu lidské životy a obrátila jej v trosky – dali mu jméno „Hassenstein“.

Tuto Legendu můžete vidět na řadě akcí po celé ČR jako divadelní představení v podání hudební skupiny Metanoon a šermířských skupin Rytíři Země zubra a Novus Origo. A stojí určitě za to 😊.

*Rytíři
Země
zubra*

Básničky pro všechny lidičky

Hvězdný snář

Báseň napsala Jana Koláčková

Sny z hvězdných dalek,
do dlaní chytím,
uložím je pod polštářek,
hvězdy na nebi rozsvítím.

Na dobrou noc pohádky,
sen, co z dalek přiletí,
a hvězdiček hromádky,
měsíc ve tmě svítí.

Hvězdný prach nese vůní snů,
kůň z hvězd a hvězdář,
co přinesl tmu,
a sny zaplní hvězdný snář.

: Trampský slovník :

U - Z

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek zelene-udolie.webnode.sk

USÁRNA, také „USKA“ či „UZDA“

Americká vojenská torna připomínající tvarem v rozbaleném stavu povijan pro nemluvně. Velmi ceněná a oblíbená součást výbavy. O praktičnosti usáren kolují mezi trampy legendy. Existuje množství napodobenin. Originální usárna je pískové barvy, má na horní chlopni černá písmena U.S. (United States), v zadní části víceméně nečitelné černé typové razítko, a velmi solidní a funkčně prošpekulované mosazné kování. Zabalit usárnu předepsaným tradičním způsobem vyžaduje praxi a cvik. Správně tradičně zabalená usárna má mnoho různých místních názvů svědčících o její oblíbenosti:

- dlouhá a úzká = „trabuko“, „cigáro“, „trubka“, „párek“, „roláda“
- krátká a tlustá = „špekbuřt“ nebo „bedna“
- nedbale zabalená = „hašíšák“, na severu „grejda“, na jihu „mrtvolka“

VÝROČNÍ OHEŇ, též „výročák“

slavnostní oheň jako součást potlachu konaného za účelem oslav nějakého význačného historického data podstatného pro danou osadu. Klasicky to bývá nějaké okrouhlé výročí založení osady. Nicméně některé trampské osady to chápou odlišně, a pořádají výroční potluchy každoročně, obvykle tou dobou, kdy byla jejich osada před lety založena.

WOODCRAFT

pojem z románů E. T. Setona. V překladu „lesní moudrost“. Formálně výraz inteligentního vztahu člověka, konkrétně trampa, k okolní přírodě.

ZALOMENÍ PALCE

specifický trampský pozdrav, spočívající v tom, že se po stisku dlaně při podání ruky se zdravící se trampové zaháknou vzájemně palci pravé ruky a znovu stisknou. Existuje větší množství místně uplatňovaných variant tohoto pozdravu. Ty nejkrkolomnější vyžadují jistý trénink, případně předběžnou domluvu vhodnou formou, aby si zdravěný nemyslel, že je zdravícím fyzicky atakován.

ZVADLO

tradiční způsob, jak seznat kamarády na potlach, či jinou podobnou tramskou akci. Klasické zvadlo je kartónek velikosti pohlednice, zasílaný poštou, obvykle s obrázkem, a bližšími údaji o jakou akci jde, a kdy a kde se koná.

ŽÁK Jaroslav

Tramp, středoškolský profesor a spisovatel. Proslul brilantními humoristickými popisy útrap předválečného středoškolského studia. Jeho strhující Bohatýrská Trilogie, kterou napsal společně s V. Radou, a jejíž jeden díl pojednává o Dobrodružství šesti trampů, patří mezi základní literární díla, které by měl každý tramský vzdělanec znáti.

ŽEBRADLO, též „ŽRACÁK“

výraz pro to, čemu turisté říkají chlebník, povětšinou plátěné pouzdro na gásmasku, s popruhem přes rameno, případně vojenská torna menšího objemu, rovněž s popruhem. Některá specifická žebradla lze zavěsit i na tornu, či na opasek.

U

Usalašit se – lehnout si do spacáku

USMC – United States Marines Corps - Námořnictvo Spojených států

V - Z

Velbloud – pás Leča z velbloudích chlupů Vídeň – kafe se šlehačkou

Vlčáci – Spolek pro záchranu hradu Volfštejna. Volf něm. vlk.

Výsadek – rychlé vyskočení z auta

Zmrzka – zmrzlina

Žďárák – žďárského pytel - obal na spacák do deště

Želva – břic

Shoooooooooj...

Vánoce

Pohádku připravila Martina Kovářová

Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Rolničkyyyyy, rolničkyyyyy, kdo dal čarodějům hlaaaaas.“ znělo už od rána celým lesem. To Jeňoule a Lad'oule si zpívali. Sice to bylo trochu falešně a někdy popletli i slova, ale to jim nevadilo. Koledy zkrátka k Vánocům patří, a když mohou koledy zpívat děti, proč by nemohli malí čarodějové.

„Upečeme si nějaké cukroví.“ žadonil mlsný Lad'oule.

„Joooo, to je skvělý nápad. Upečeme si puškvorcové rohlíčky a šípková kolečka.“

Při tom pomyšlení se oba dva oblízli. Začali nosit na stůl potřebné ingredience. Mouka, puškvorec, med, šípky a váleček na těsto a plechy....

Za chvíli byl stůl plný. Do velké mísy zadělali těsto a nechali ho odpočinout. Další mísu neměli, tak těsto na šípková kolečka namíchali v hrnci.

„Voní to krásně. Už se moc těším až se do toho dáme.“ olizoval se Lad'oule. „Aby nám něco na Vánoce zbylo. Každý rok skoro vše sníš ještě před Vánoci.“ rejpal si Jeňoule.

„No dovol!“ Lad'oule se urazil.

„No tak promiň, přeci se nebudeme hádat, za týden jsou Vánoce.“

„Tak jo.“ dali se do pečení.

Lad'oule válel rohlíčky a Jeňoule dělal kuličky. Potom roztopili kamínka a dali plechy do trouby. Vůně puškvorce a sušených šípků se nesla celým lesem. Upečené cukroví ještě posypali cukrem a skořicí a měli hotovo. Naskládali pár kousků na talířek a dali jej přede dveře, pro zvířátka či nějakého hladového pocestného.

„Ještě nám zbývá kapr a stromeček.“ Vzali pilku, oblékli si kabáty a vydali se do lesa.

„Jaký si letos vezmeme? Nějaký maličký či veliký?“ ptal se Lad'oule a poskakoval po lese od stromu ke stromu.

„Asi nějaký menší, aby se nám vešel do chaloupky.“ přitakal Jeňoule.

Když donesli stromeček do světnice a dali ho do stojánku, nemohli se vynadávat, jaký pěkný vybrali. Když ho ještě ozdobí, bude určitě parádní.

Ozdoby však nemohli nikde najít, a tak se rozhodli, že si nějaké přikouzlí.

„Habr, fabr, ozdoby.“ máchl hůlkou Lad'oule a v tom byl stromeček plný jitrniček a klobásek.

„Hmmm vypadá to perfektně.“ smál se Jeňoule.

„Klobásky jsou bezva ke svačině, ale na vánoční stromeček se moc nehodí.“ Lad'oule se snažil předstírat, že je vyčaroval úmyslně.

„Proč ne? Koukej.“ něco zamumlal a znovu mávl hůlkou. V tom všechny jitrničky a klobásky začaly svítit, zpívat a tancovat.

„No to je gooooool.“ válel se smíchy Jeňoule.

„To opravdu nikdo mít nebude, vskutku originální.“

„No dobře no, ale pár jitrniček na svačinku si nechat můžu ne? To by šlo ne? A k tomu nějakou klobásku.“ Jeňoule se smál.

„Ty myslíš jen na jídlo. To víš že si je můžeme nechat. Tak si je sundej a teď budu pro jistotu čarovat já.“ Když byl stromeček prázdný, byl na řadě druhý čaroděj.

„Řeřicha, spodek vršek, čáry máry, ozdob strom.“

„Noooo, taková zásoba se sice hodí, ale na stromku jsem trenýrky ještě nikdy neviděl.“ řehtal se Lad'oule.

„To je snad ještě lepší než ty moje jitrničky s klobáskama.“

„Hahaha, je fajn že se bavíš. Zkusím to znovu.“ Chvilí si něco mumlal poté dvakrát mávl hůlkou a v tu chvíli byl stromeček plný lesklých baňek, řetězů a na vršku byla ta nejkrásnější špice, kterou kdy oba viděli.

„Jo povedlo se!“ zaradovali se.

„Je čas jít pro kapra!“ rozhodli společně.

„Snad to s tím kaprem dopadne líp jako loni.“ lamentoval Lad'oule. Led byl zamrzlý, vysekali díru, nahodili udici a čekali. Po chvíli se začala udice hýbat.

„Něco nám zabraloooo.“ radovali se, nakonec to byl jen starý hrnec.

„Ach jo.“ posmutněli.

„Koukej, koukej zase něco bere.“ křičel Jeňoule.

Vytáhli však jen starou bačkoru. Potom vylovili ještě starý pekáč od buchet a další starou škrpálu.

11, 12 a 13 bobřík

Článek připravila redakce

Informace čerpány z internetových stránek 13bobriku.cz

11 - Bobřík síly je světlemodrý.

Podmínky jeho lovu:

Z volného visu se přitáhni k hrazdě nebo k silnější vodorovné větvi tak, aby se ti ruce držící se větve či hrazdy dotkly prsou a brada, aby byla prokazatelně nad větví (hrazdou). Nesmíš se však do této žádané výše dostat výskokem či vyvrstěním těla, ale jen volným přitahováním, tedy silou svých paží. A tak se vytáhni zvolna, ale bez odpočinku, bez přestávky ve visu – a hlavně bez dopadu na zem – pětkrát za sebou, jsi-li chlapec, nebo třikrát, jsi-li děvče.

Napoprvé tento cvik (jmenuje se shyb) neuděláš možná ani jednou, natož třikrát či dokonce pětkrát, a to zejména nemáš-li v pažích patřičnou sílu a tento cvik jsi nikdy nezkoušel. Začni mírným tréninkem! Pozor na přetrénování. Zprvu postačí, když se dokážeš vytáhnout bradou nad větev jen jednou. Příští dny zvyšuj své úsilí na dvojnásobný výsledek, později si přidávej vždy o jeden shyb více – až se dokážeš vytáhnout pětkrát, jak velí bobřík síly. A pak je tvůj!

12 - Bobřík hladu má světlehnědou barvu.

Tento hladový bobřík ti přinese velké odříkání a přemáhání, protože po celých 24 hodin, kdy trvá jeho lov, nesmíš nic jíst. Můžeš pít jen čistou vodu (tedy ani limonádu nebo čaj či dokonce mléko!). Ani žvýkačku nesmíš žvýkat.

A kdy s lovem bobříka hladu začít? Není to přesně určeno, ale doporučuje se doba po vydatném obědě, kdy ses dosyta najedl a kdy má tělo dostatečnou zásobu živin na tuto neobvykle dlouhou dobu hladovění. Od té hodiny a minuty, kdy jsi s posledním soustem oběda své hladovění začal, trvá lov do téže hodiny a minuty příštího dne. Když pak lov bobříka vítězně skončíš, začni jíst velmi opatrně, zvolna a hlavně málo. Nechtěj si hned v prvních minutách po lovu vynahradit dlouhé hladovění dvojnásobným obědem či vůbec nadměrným jídlem. Vznikly by zažívací obtíže a bolesti žaludku. Pokus se o ulovení tohoto bobříka jen tehdy, jsi-li v bezvadném zdravotním stavu. Nelze lovit v době, kdy jsi nemocen nebo zesláblý po nemoci nedávno přestálé.

13 - Bobřík ušlechtilosti. Jeho barva je bílá.

V knize Hoši od Bobří řeky jste se dočetli o obdivuhodném chlapci Lud'kovi.

Chceš-li dosáhnout nejcennějšího bobříka, dokaž být takový, jako byl on.

Nepromluvíš jediné neslušné slovo. Nebudeš nikdy hrubý. Neuděláš nic nečestného. Nebudeš lhát. Budeš konat dobro a každému pomáhat. Neublížíš slabšímu, ale naopak ho budeš chránit před násilím hrubců a rváčů. Nikdy nikoho neošidíš. Vynasazíš se být takový, jako byl Luděk – a v legendě i jeho předchůdce Roy. A teprve po třiceti dnech

takového ušlechtilého rytířského života, v nichž ses ani jednou neprohřešil proti těmto zákonům, si můžeš přišít na rukáv bílého bobříka.

Porušíš-li někdy ve dnech lovu některý zákon, budeš bílého bobříka lovit znovu dalších třicet dnů, než si jej budeš smět přišít. Posuzuj v době lovu přísně každý večer své celodenní chování, zda jsi lov nějak neporušil!

Ale i po zdárném ulovení bílého bobříka má každé nové porušení zásad ušlechtilosti za následek odpárání kolečka z rukávu. A chceš-li je znovu nosit, musíš bobříka dalších třicet dnů znovu lovit. Bílý bobřík tě zavazuje být navždy čestným, vzorným, ušlechtilým člověkem.

Jmelí

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek 13bobriku.cz

Jmelí (*Viscum*) je rod polo parazitických keříkovitých rostlin. V Česku se vyskytuje pouze jeden druh (v jeho širším pojetí), tzn. jmelí bílé (*Viscum album*). Celkově se však rozlišuje asi 70–100 druhů.

Jednotlivé druhy mohou být jednodomé nebo dvoudomé. Větve jsou na stonku uspořádány vstřícně, po dvou nebo v přeslenech. Listy jsou někdy zakrnělé na pouhé šupiny, jindy jsou plně vyvinuté. Vidličnaté květenství je úžlabní nebo koncové a skládá se z 1-7 květů. Květní stopky jsou zakrnělé nebo chybí. Plody bývají kulovité, oválné či elipsoidní, oplodí je na povrchu hladké či s mírnými výstupky, nepukavé, obvykle rozšiřované ptáky.

Lidé jsou fascinováni touto rostlinou již od pradávna. Řecký filozof a vědec Theophrastos zkoumal některé základní rysy této rostliny již několik set let před naším letopočtem. Keltskými druidy bylo jmelí považováno za posvátné, protože si drželo svou stále zelenou barvu po celou zimu. Věřili, že vyléčí každou chorobu a funguje i jako protijed. V severské mytologii byl šípem ze jmelí zavražděn Baldr, bůh spravedlnosti a míru.

Podle Keltů polibek pod jmelím nosí nejenom štěstí, lásku, plodnost, odvahu ale poutá k sobě milence. Proto také bylo líbání pod jmelím tak oblíbené. Na štědrý den směl muž políbit každou ženu procházející pod jmelím. Po každém polibku tito dva účastníci utrhlí společně jednu bobulku jmelí. Poslední bobulka – pro štěstí – však musela zůstat na zavěšené větvičce až do příštích Vánoc. V antice sloužilo jmelí i jako kadidlo a vykuřovaly se s ním domy.

Dodnes jmelí symbolizuje plodnost a štěstí. V Evropě a Severní Americe jsou populární polibky pod vánočním jmelím, které mají dotyčným přinést štěstí a lásku.

Podle tradice by jmelí nemělo být koupeno, ale darováno, a mělo by mít na sobě co nejvíce bobulí, právě ty jsou totiž zárukou štěstí. Kromě tradičního zavěšení mezi dveře či na lustr, ho lze umístit i do vázy nebo může být součástí adventního věnce. Zatímco v minulosti bylo k dostání pouze přírodní zelené jmelí s bílými bobulemi, dnes jsou oblíbené i zlaté či stříbrné verze.

Z Bobřího deníku

Ulomsihňatar VII.

*Článek připravil Vojtěch „Bobr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora*

Kola do Boletic byla plánována dlouho. Nejdříve příprava s Radarem a Marčelem na Hrádek u Purkarce. Těch 40 km byla katastrofa a potřeboval jsem si otlačit trochu zadek, abych vydržel 70 km do Boletic. Tentokrát jel jen Honza broučkař ode mne z práce. Ten si zase otlačil zadek na kolech okolo Třeboně.

Sraz byl v půl 8 na nádraží. Málem jsem Honzu v jezdeckém nepoznal. Tak rychle koupit lístky, kafe (Irish creme). Jelo to z koleje 3 J v 7.43. Nějaký snadný výstup pro kolaře tu zrovna nebyl, takže kolo pěkně do teplejch a v druhý ruce kafe. Vlak byl na nás připraven a vzpomněl

jsem si na moje léta, jak jsem jezdil s cyklobusama. Posadili jsme se pohodlně do kupé s jedním klukem z Písku (také kolař). Kecali jsme docela dlouho, než vystoupil. Z vlaku jsme měli krásný výhled na zámek Český Krumlov i s grafitovým dolem. Cesta ubíhala pomalu, ale pořád jsme si povídali (lepší než v práci) a nakonec jsme dorazili na zastávku, kde jsme vystupovali již jen my.

Ted' není cesty zpátky než přes Boletice. Přejeli jsme most v havarijním stavu, kam nesmí ani pěší! Na druhé straně Vltavy jsem pak ukazoval Honzovi bunkr, kde jsme spali s Piotrem Ivanovičem Leningradovem. Vyjeli jsme na silnici u Pěkné. Nemohl jsem se nějak zorientovat. Jedeme tedy po silnici do Záhvozdí. Tady jsem si konečně uvědomil, že než abychom jeli po nezáživné asfaltce nahoru dolů do Arnoštova, tak to stočíme a pojedeme žlutou, po které přijedeme příjemnou cestou až pod Sněžnou. Na cestě je malá zmije a u ní slepýš. Před odbočkou nahoru si dáme pauzu (Horalka). Našel jsem zde 1. brouka - Hortensise. Odbočka je po takové blbě cestě doprava nahoru. Honza nechápal proč vedu kolo až k odbočce? Chtěl slézt z kola a hodil přitom záda. Chvíli se třepotal jako brouček. Cestu nahoru jsme vyšli celkem v poho. „Hele Panenka Maria Fernetská“. Vyprávěl jsem Honzovi náš příběh s Piotrem. Fernet tady už nebyl. Za to mě kouslo pěkné hovado. Vylezli jsme přes louku k prvním barákům. Tady nás přivítal takovej ratlík. Kdyby nám prokousl gumu, tak jsme na stromě. Cha. Další zastávka byla u krásného domku se studánkou a rourou, ve které žila žába. Počkat? Kde to je? Nějakej magor to celé zboural. Alespoň, že nechal ve stromě tu vyřezanou lavičku. Namazal jsem si štípanec (after bitte). Pak výborná sváča. Napsal jsem Laskonce a jedeme do žluté dál přes zaniklé vesnice Horní a Dolní Sněžnou. Opět odbočka po zelené (naštěstí) stále dolů po louce a lesem až do Arnoštova.

Tady v zámečku (penzion) bylo narváno. Tak jen foto a čeká nás závěrečný, ale za to velmi výživný, výstup k praturům a k Eržice. Ta samozřejmě vůbec nezklamala! Dali jsme si 3 kozlíky a jednu colu. Společná fotka. Honza našel na kytce tesaříka Kousavce. Napsal jsem Laskonce ať raději nemeje okna a nikam nejde, že se na ně žene bouřka. Během sváči jsem napsal všem na Whats app. Asi to byla telepatie? Ale ozval se i Piotr! Že jede na „Bahna“ i s Jardou. Jenže to nesmí mít ty ruské maskáče, jinak si z něj udělají živý terč! Vyprávěl jsem Honzovi o Cikánech, a také na konci vesnice sedělo asi 10 rodin venku. Co bylo ale divné, že chovali pštrosoy?!

Cesta zpět už bude lepší. Byl jsem domluvený s Marčelem, že mu z Kuklova zavolám a uvidíme se alespoň v Holašovicích. Cesta dolů byla už pěkně mokrá. Takže tady lilo také. Laskonka psala, že v ČB je pěkná buřina. Sjel jsem z prudkého kopce a čekal na Honzu na houpačce ve vesnici.

Tady je odbočka né na Ktiš, ale taková zkratka okolo záchytných bodů zaniklé vesnice Třeboradice – kamenná koule a Schnecke strasse. Kupodivu jsme to vyjeli a pak kousek po státovce a zase do kopečka ke Kuklovu. Tady jsem slezl z kola a stejně rychle jak Honza jel, jsem šel (tj. 5 km/h). když jsem si takto odpočinul, závěrečný stoupák jsem dal levou zadní. Parkujeme opět u Kuklova kláštera. Už moc vody nám nezbyvá. Přemýšlím, kde ji nabere. Ve zbytcích kláštera si děláme ještě foto. U hradu v zatáčce volám Marčelovi. Hrad je strašně zarostlý.

Sjezd do Brloha 60 km/h (zavřený konzum) a závěrečný stoupák do Nové Vsi. Teď už je to jen kousek k odbočce a klesák až do Holašovic. Sedíme ve Špejcharu u Vojty. Je tu nějaká svatba. Muzika vůbec nezní jako lidová veselice a nedá se to poslouchat. Nevěsta vypadá jak mastodont v bílých šatech a je celá potetovaná. Dali jsme si pivo a já řízek s domácím bramborovým salátem a Honza vývar s pivem. Marčelo to prý na skládačce nedá a otočil se zpět. Honza našel v mobilu, že začne v půl buřina a skončí v 7. Schovali jsme kola pod slunečnick. Volám Laskonce, aby neměla strach. V ČB už zase leje. Tak jsme si dali ještě pivo a dívali se pod slunečnickem už na naši buřinu. Docela jsme se nasmáli, když jsem předělal název hospody na Erik Špejchar!

Na zpáteční cestě jsme si mysleli, že nedáme závěrečný stoupák do Dubného. Dali. Čekal jsem na Honzu u odbočky, protože jsem nevěděl, kudy se bude chtít vracet do ČB. Vzali jsme to vlevo na Křenovice. Tady jsem Honzovi ukázal dvůr s předělaným panským sídlem. No, a to je vlastně téměř vše. Vracíme se na Haklovy Dvory, kde jsme se rozloučili a já se jen oddělil u výměníku domů. Na tacháci jsem měl 71 km.

Účast, dojez: (VHSB, Honza) 1,5 km, kolo 70 km

Ztráty: Honza spadl z kola, mě štíplo hovado, Marčelo nedorazil
Zisky: 2x jsme unikli dešti, 2x brouk

POVÍDKA jedna za druhou

Slepý malíř

Článek připravila Jitka Poláková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Pláč ustal. U stolu v hradní kavárně, která se chlubí silnými zdmi z kamenů, a i v nejparnějším létě je zde příjemný chládek sedí dva lidé. Žena středního věku oblečená podle současné módy, ale vkusně a starší muž menší kulaté postavy, s černými brýlemi, bílou slepeckou hůlkou, a bílým labradorem ve vodícím postroji. Tím člověkem, který plakal byl slepý muž.

„Proč pláčete mistře?“ zeptá se žena slepého muže.

„Dozvěděl jsem se, že zemřel můj dlouholetý přítel, který uměl rozesmát každého člověka, kterého potkal. On dokázal lidi kolem sebe doslova nakazit smíchem, ale nikomu neřekl, že je nemocný. Hodně mi pomohl, když jsem přišel o zrak. Vlastně jsem se s ním učil znova malovat, a přitom mě vždycky podpořil svým smíchem a optimismem, že jsem začal znova pracovat a myslet jako malíř.“

Odmlčí se. Po chvilce pokračuje:

„Dal mi na barvy štítky s Braillovým písmem a já tak poznám, jakou barvu mám v ruce. Pomohl mi rozplánovat si obraz i tvary na něm, potom co si vždy ohmatám to, co mám malovat. A víte co? Ty obrazy se dobře prodávají, když řeknu že jsem slepý. Asi jste už slyšela o slepých zpěvácích a muzikantech, ale slepý malíř je vlastně jakýsi protimluv. Bez zraku se velmi těžko maluje, ale naučil jsem se to a jsem živoucím důkazem, že to jde.“ Domluvil slepý malíř.

„Co byste vzkázal našim čtenářům?“ zeptá se žena, která si předchozí monolog poznamenala.

„Vašim čtenářům chci vzkázat dvě věci:

Zaprvé: Važte si lidí kolem sebe – nikdy nevíte kdy je vidíte naposledy.

Zadruhé: Smějte se a berte svůj život s humorem, a šířte humor dál jako ten nejléčivější virus, který sice může být smrtelným, ale učiní vás nesmrtelnými ve vzpomínkách těch, co vás znali.“ Zní po krátkém zaváhání odpověď slepého malíře určená redaktorce a pohladí psa ležícího u nohou.

„Děkuji vám mistře, že jste si udělal čas na rozhovor až bude článek v časopise venku, přijdu a přečtu vám ho.“ Zavře žena svůj zápisník a odchází. Slepý muž dál hladí spokojeně svého vodícího psa.

Keltoviny

Spolek Keltoviny vznikl v roce 2013 a sídlí v Českých Budějovicích. Hlavní aktivitou jsou vzdělávací programy zaměřené na biče – jejich historii, používání a ovládání nejen u nás ale i ve světě. S těmito aktivitami jezdíme po různých akcích, ale také na letní dětské tábory a v neposlední řadě i do škol.

Keltoviny: Miniškolička práskání bičem

Jedná se o program, při kterém zábavnou formou ukazujeme ovládání a používání bičů a aktivně zapojujeme návštěvníky akce do této činnosti. Návštěvníci (jak malý, tak velký) se pokusí trefit některý z připravených terčů a třeba i sami (pod dozorem lektora) prásknout. Součástí je i aktivní ukázka práskání bičem v průběhu akce.

Vypráskaná historie

Tento program o bičích je obdobou Miniškoličky práskání bičem, ale je zacílen na uzavřené skupiny - dětské tábory, teambuildingové akce a podobně. Na začátku lektor přítomné seznámí s historií práskání bičem. Ukáže biče a zároveň předvede, jak se s nimi zachází. Po této pasivní ukázce již následuje samostatné vyzkoušení si ovládání a práskání bičem.

Zážitkový kurz práskání bičem

Zážitkový kurz práskání bičem obnáší krátkou přednášku o historii používání bičů různých druhů nejen u nás, ale i ve světě, expozici různých druhů bičů dle použití, ukázka show s jedním a dvěma biči a vyzkoušení si práskání bičem a trefování cílů.

Vystoupení s bičem

Při vystoupení, které je doplněné zajímavou hudbou (kterou lze tematicky změnit), uvidíte práskání jedním a dvěma biči, včetně trefování různých cílů ve spolupráci s diváky. V tomto směru máme více jak 25leté zkušenosti. Vystoupení zpestřujeme ukázkou biče z Číny, Německa, Slovinska...

Vypráskané muzeum

Vypráskané muzeum není ledajaké muzeum, to naše přijede na Vaši kulturní akci. K veškerým exponátům máme spoustu informací, které návštěvníkům rádi sdělíme. Některé biče máme připraveny k ukázkám a další si budou moci návštěvníci vyzkoušet. V expozici naleznete biče z Ameriky, Austrálie, Evropy, ale například i z Asie. Včetně těch netradičních či používaných v bojových sportech.

DĚKUJEME ZA PODPORU:

Andrea Foschini (IT) - Jiří Janků (ČR) - Peter Urban (SR) - Jaroslav „RIKI“ Kráčmera,

časopis
PEVNOST

GO, ROY, ROE, JAK ...

Zimní festival Strakonice

Dvorek na Barvínkově
15. 12.–16. 12. 2023

Pátek:

16–17 h Eliška Strejcová Strakonice
17–18 h VoHuBa Šumperk
18 h Rozsvícení barvínkovského stroměčku
18–19 h Adéla Zouharová
19 h Daniels Praha

Sobota:

11–12 h Eliška Strejcová Strakonice
12–13 h VoHuBa Šumperk
13–14 h Vlna
14–15 h Víta Tronížek (Marien)
15–16 h René Souček
16–17 h Adusha (Adéla Řezáčová)
17–18 h Blondýna
18–19 h Nová mapa Strakonice
19–20 h Šafrán Strakonice
20 h Fire show SHŠ Artego Vimperk

Doprovodný program:

Rozálie a Cloggers

Sobota:
11–17 h Vánoční trhy

Trhy:
Vánoční výrobky, živé ryby, jmelí, rukodělné práce, koření, pečivo a mnoho dalšího
Občerstvení po celou dobu
Jízda na koni
Opékání buřtů

Akci podporuje senátor Parlamentu České republiky MUDr. Bc. Tomáš Flata, MBA
Charitativní vánoční stroměček pro Dětské centrum Nemocnice Strakonice
Místo konání: Zeyerovo nábřeží, Strakonice

KDE NÁS POTKÁTE?

- ✓ **10. února**
Ples Dobré vůle – Trhové Sviny
- ✓ **20. dubna**
Bouřlivá taškařice – obec Sázavka
- ✓ **18. května**
Letnice – Miskovice
- ✓ **26. května**
Dětský den – Horní hrad
- ✓ **2. června**
Dětská den – ZOO Na hrádečku
- ✓ **15. června**
PRÁSK – Vypráskané setkání – B.mlýn
- ✓ **22. června**
Půtovy zámecké slavnosti - Kvasiny
- ✓ **13. července**
20. středověký festival - Zubštejn
- ✓ **3. srpna**
Oživlý středověk - Čestice
- ✓ **24. srpna**
Folklórní festival – Lomnice nad Lužnicí
- ✓ **14. září**
Fajr fest – Uherský brod

2024

A další akce domlouváme

SEMINÁŘ PRO KONĚ A JEJICH JEZDCE

- Nakládání a přeprava
- Cirkusové a show prvky- lehání, poklony, vzpínání, oheň, výstřely, biče
- Přirozená komunikace s koňmi, práce ve volnosti i na laně, Parelliho hry
- Přijezděnost - obraty, přeskoky, stranové práce
- Práce na dvou lonžích, práce s mladými koňmi
- Problémoví koně

KDY: 15-17.12

KDE: SPOLEK STÁJE U LUCKY - BYSTRĚANY U TEPLIC

CENA : 4500 OS/3 DNY

možnost zvolení i dvou či jednoho dne (cena dle domluvy)

V ceně zahrnuto: 3x ustájení (každý se o svého koně stará sám, vratná záloha za box 500kč - vykydaný, 3x trénink, 3x obytování pro max 5 osob (v jedné zateplené chatě), 3x stravování, 3x teplé zametání a náklady na provoz areálu - jízdárna, kruhovka

Kapacita 10 koní/den - venkovní boxy

možnost koně dovézt

Záloha ze semináře 2000kč, odečítá se z ceny semináře

Seminář je určen pro všechny typy koní a jezdců, zaměřen bude na veškerou práci s koňmi podle individuálních potřeb

Kontakt : 608 380 840

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

Internetový časopis KELTOVINY,

vydává spolek Keltoviny z Českých Budějovic.

Redakční rada a dopisovatelé:

*Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová, Martina Nováková, Jitka Poláková, Kristýna Strnadová,
Marie Ondová, Mária Kalincová, Jana Šašková, Martina Kovářová, Kamila Prášková, Jurgen Lednický,
Katka Hrabáková, Ladislav Šín, Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Lucie Volková, ...*

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

*Titulní strana: Město České Budějovice, poslední strana: Martin Štulla
Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu*

**PŘÍŠTÍ VYDÁNÍ ČASOPISU BŘEZEN 2024
(další čísla roce 2024 vyjdou v červenci a listopadu)**